

Prelatens brev (4/6 2017)

Familjer som håller ihop,
hjälper andra familjer och tar
emot hjälp från andra. I detta
brev har prelaten förslag på
hur vi kan värna om familjen,
kärlekens sköte.

2017-06-03

Rom den 4 juni 2017, Pingstdagen

Mina älskade barn, må Jesus bevara
er!

Såsom den senaste generalkongressen[1] talade om, är familjen de senaste årtiondena en av prioriteringarna i kyrkan och därför även i prelaturen. Jag vill i detta brev tala kort om apostolatet med familjer som är så oerhört viktigt.

Det är uppenbart att många människor ser det äktenskap som Gud tänkt sig vara en enhet mellan en man och en kvinna, som ett alternativ bland många och även ifrågasätter det överhuvudtaget. Vi bör dock ha mycket hopp: Gud har inristat sanningen om familjen i människans hjärta och denna sanning visar sig, har gjort det och kommer fortsättningsvis att göra det mitt i stormarna.

Med sina ansträngningar och sin strävan att vara en enad familj bidrar varje familj till att «rikta in världen på mannens och kvinnans förbund med Gud»[2]. När jag hör

detta tänker jag på något som den helige Josemaría sade: «En kristens uppgift är att dränka det onda i ett överflöd av det goda. Det är inte fråga om att göra kampanjer mot något eller att vara antinågonting. Tvärtom: vi bör leva positivt, vara fyllda av optimism, ungdomlighet, glädje och frid. Se med förståelse på alla, på dem som följer Kristus och på dem som överger honom eller som inte känner honom. - Men förståelse innebär inte neutralitet eller likgiltighet, utan handling»[3]. Låt oss inte bli nedslagna och handlingsförlamade inför de svårigheter som så många familjer, och själva familjen som inrättning, går igenom. Låt oss anstränga oss för att skydda och främja den kristna familjen, övertygat och professionellt. Den tillhör inte bara oss utan även Gud och de generationer som kommer.

Familjen och äktenskapet är en väg till helighet. «Du skrattar för att jag säger att du har en ”kallelse till äktenskapet”? Det är just vad du har, visst är det en kallelse»[4]. En kallelse till helighet, som är lycka. I familjen föds kärleken; det är den första platsen där Guds kärlek uppenbaras för oss, en kärlek som är större än det som vi gör eller inte gör. «Vi älskar därför att han först älskade oss» (1 Joh 4,19). Fader- och moderskapet avslöjar vilka vi är, var och en av oss: en gåva från Gud: en frukt av kärlek. Mitt i de tusen svårigheter som kan dyka upp i en familj vet vi att vi själva och de andra är en gåva från Gud, och detta driver oss att älska dem ännu mer. Samhället behöver denna villkorslösa kärlek.

Mer nu än tidigare finns ett behov att på alla nivåer hjälpa familjer som har stora svårigheter. När man föds vet man inte vad det innebär att vara

fader eller moder, man eller hustru. Man behöver lära sig det och hjälpa blivande makar och föräldrar att bli det. Familjer som hjälper andra familjer! Utifrån den erfarenhet som livet i en familj ger kan man bidra på ett mycket bra sätt i det barmhärtighetsverk som består i *attundervisa okunniga*. Utan att ”skriva folk på näsan”, utan på ett naturligt sätt, kan man göra så mycket för att förbereda blivande par och stödja nygifta par eller de par som genomgår något svårt! Ibland är förstås den familj som har det svårt ni själva. Då är det er tur att öppna era hjärtan och ta emot hjälp med samma enkelhet som ni hjälpt andra.

Tänk också med ett stort hjärta på hur ni kan hjälpa människor som befinner sig i så kallade irreguljära situationer. Påven Franciskus har bekräftat att läran är densamma[5], men att vi behöver bli bättre på att ta

hand om dessa bröder och systrar och att vi behöver vara dem ännu närmare, välkomna dem och titta på situationen med urskiljning. Detta kan hjälpa dem att ta sig ur den, med Guds nåd.

Tänk på Jesu samtal med den samariska kvinnan (jfr Joh 4:1–45). Redan när hon var långt borta från Gud började hon be utan att vara medveten om det. Hon satte sig ner och talade med Gud, som lät sig bli hennes samtalspartner. Han ledde henne steg för steg ända tills hon helt ärligt berättade hela sin levnadshistoria. Hon lämnades inte ensam med sitt sår: hon befann sig inför Guds älskande blick, «barmhärtighetens fader och all trösts Gud. Han tröstar oss i alla våra svårigheter»(2 Kor 1:3–4). Herren kallar oss att förmedla hans närhet och tröst till alla dessa personer, trots vår ringhet och personliga elände.

Det är i vilket fall viktigt att vi försöker att *komma i tid*: «Att lära sig att älska någon är inget man kan improvisera (...). Varje person förbereder sig för äktenskapet från födseln»[6]. Jag vill också påminna er om att ni i era apostoliska aktiviteter med ungdomar bör tala om hur vackert det apostoliska celibatet är och även om kallelsen att bilda en kristen familj och från olika håll ta upp förlovningstidens och äktenskapets olika faser[7]: familjers vittnesbörd; kurser för ogifta, seminarier, filmer, böcker; aktiviteter för föräldrar till barn i skolor; arbete i församlingar; trevliga tillställningar där blivande kristna par kan träffas, och så vidare.

Ni som är direkt ansvariga för utbildning, tänk på att varje familj som gör framsteg påverkar så många andra i samhället. En kristen familjs dragningskraft smittar av sig på andra. «Med sitt vittnesbörd och med

sina ord talar familjerna till andra familjer om Jesus. De förmedlar tron, väcker en längtan efter Gud och visar hur vackert evangeliet är»[8].

Låt oss anförtro detta rogivande och enorma arbete för familjen åt den helige Andes tysta och fruktbara verkan. Jag välsignar er med all min tillgivenhet

er fader

.....

[1] Jfr herdabrev, 14/2 2017, 21, 31.

[2] Franciskus, *Audiens den 2 september 2015*.

[3] S:t Josemaría, *Plogfåran*, 864.

[4] S:t Josemaría, *Vägen*, 27.

[5] Jfr Franciskus, Ex. Ap. *Amoris laetitia* (19/3 2016), 300.

[6] Franciskus, Amoris laetitia, 208.

[7] Jfr Herdabrev 14/2 2017, 25

[8] Franciskus, Amoris laetitia, 184

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://dev.opusdei.org/sv-se/
article/prelatens-brev-4-6-2017/](https://dev.opusdei.org/sv-se/article/prelatens-brev-4-6-2017/)
(2025-08-05)